

Чубук О. Л.

Національний університет «Одеська юридична академія»

ЗМІСТОВНІСТЬ І НЕСТАНДАРТНІСТЬ ЖУРНАЛІСТСЬКОГО ЗАПИТАННЯ ПІД ЧАС ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЇ ЯК ПЕРЕДУМОВИ ЕФЕКТИВНОГО ЗБОРУ ІНФОРМАЦІЇ І ТВОРЧОГО ПРОДУКТУ

Прес-конференції для багатьох журналістів є досить значною частиною їх професійної діяльності. Журналіст під час прес-конференції практично кожного разу приймає рішення: про що запитати, як запитати, коли саме запитати? У статті розглянуті практичні кейси, що мали місце під час низки «знакових» прес-конференцій останнього часу, досліджено роль і значення запитальної стратегії медійників.

З'ясовано, що теорія журналістики відносить прес-конференцію до різновиду діалогічного жанру, наділяє його терміном «колективне інтерв'ю», тоді як в теорії зв'язків з громадськістю прес-конференція – один із організаційних заходів PR. У розвідці встановлено, що прес-конференція і по формі і по суті – колективне дійство, однак по факту вона такою є не завжди.

На конкретних прикладах доведено залежність успішності запитальної стратегії журналіста від змістовності його підготовчої роботи, уважності безпосередньо під час прес-конференції і вміння, за необхідності, оперативного переформулювати запитання.

Встановлено, що останнім часом спостерігається тенденція відходу від соціально значущих тем в угоду сенсаційності, хайпу, трафікам, у тому числі й під час прес-конференцій. У статті розкрито питання соціальної відповідальності медійників, особливо в тих випадках, коли прес-конференції проводяться у «прямому етері», а також значення наявності належного професійного рівня, важливості дотримання журналістських стандартів і норм етики.

У статті доведено, що змістовні й нестандартні журналістські запитання є основою ефективного збору інформації і важливою передумовою досягнення кінцевої мети – підготовки якісного журналістського матеріалу.

Ключові слова: журналіст, інтерв'ю, прес-конференція, запитання, відповіді.

Постановка проблеми. Стрімкі зміни у журналістиці, пов'язані, насамперед, з впливом інтернет-технологій, напряду стосуються таких її глибоких, понятійних сутностей, як пошук та збір інформації, – складової повсякденної діяльності журналіста. З'являються нові види і методи знаходження інформації, розширюється коло джерел, що вже саме по собі сприяє забезпеченню дотримання стандартів якості практичної журналістики. Паралельно з цим, важливо вести мову й про стандарти професійного спілкування, які не мислимі без вміння віднаходити інформацію, без наявності у журналіста певних принципів, виставлених самим перед собою «червоних ліній».

Інтерв'ю – це розмова між двома та більше людьми. Англійський термін *interview* в перекладі на українську означає «бесіда», «зустріч». У журналістикознавстві інтерв'ю прийнято вважати жанр інформаційної та інформаційно-аналітичної груп жанрів (в залежності від різновидів), який складається із запитань та відповідей, причому, використання саме цієї форми, або ж

методу, є однією із його найвиразніших жанрових особливостей. Проте, зрозуміло, не кожне «добування» фактів та інших матеріалів у такий спосіб має перспективу «на виході» стати журналістським продуктом у даному жанрі. Метод інтерв'ю активно використовується для дослідження особистості науковцями й практиками в інших сферах та галузях, як-то психологами, соціологами, менеджерами по роботі з персоналом. Отже, очевидно, що інтерв'ю це і жанр, і метод. За М. Недопитанським, інтерв'ю – лідер серед жанрів сучасної журналістики. «Врешті-решт метод інтерв'ювання є основою так званої діалогічної журналістики (ток-шоу, «круглий стіл») та й усього процесу збору інформації журналістом» [1]. До в дужках перерахованого варто додати прес-конференцію, яка вважається одним із різновидів інтерв'ю, а дослідники журналістики її також називають колективним інтерв'ю (науковці і практики зв'язків з громадськістю, своєю чергою, визначають прес-конференцію як один із основних організаційних заходів,

що проводиться прес-службами або іншими PR-структурами).

Оскільки, як зазначалося, в основі як інтерв'ю, так і прес-конференції є запитання та відповіді, то з точки зору жанрових особливостей, форматних ознак, певних питань методології, як-то підготовка до проведення (участі), зміст, стилістика запитань тощо вони мають чимало спільного і об'єднуючого. Більш детально дані аспекти ми розглянемо в основному викладі нашої розвідки, наразі зазначимо таке: журналістська практика свідчить, що журналісти і під час інтерв'ю, і в ході прес-конференцій, з одного боку, демонструють професійний підхід, а з іншого, – припускаються прикрих помилок, що, зрештою, негативно позначається на якості і ефективності збору інформації і творчого продукту, а подекуди їхнім наслідком може бути навіть негативний вплив на інформаційний простір, громадську думку. У зв'язку із останнім варто вести мову не лише про успішність чи не успішність публікацій та інших журналістських матеріалів, а й про соціальну відповідальність медійників. Почасти саме прес-конференції – особливо з першими особами держави – проводяться у прямому етері, і в даному випадку важко переоцінити рівень професійної майстерності, важливість дотримання журналістських стандартів і норм етики збоку представника ЗМІ, який ставить запитання «на всю країну». Разом з тим, останнім часом в експертному середовищі все частіше «лунають голоси» про рівень запитань, що ставляться на прес-конференціях, фіксується тенденція відходу від соціально значущих тем в угоду сенсаційності, хайпу, трафікам тощо. А значить, слід вести мову й про недостатнє розуміння деякими представниками журналістського цеху своєї ролі та функцій. Ще гірше, коли останні так вчиняють за вказівкою редакторів чи продюсерів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виходячи з того, що, як ми вже зазначали, метод інтерв'ювання є основою усього процесу збору інформації журналістом, нам варто згадати про розвідку доктора філософії, професора журналістики Лейпцизького університету М. Халера, в якій містяться основи пошуку і збору інформації, даються ті чи інші практичні поради, які, на нашу думку, є особливо цінними в онлайн-ову епоху, яка характеризується, зокрема, тим, що «журналісти не шукають і не збирають інформацію, а просто клацають на безліч лінків». Тому, як зазначає автор відповідного посібника, «шукати і збирати інформацію посправжньому означає ста-

вити слухні запитання у слухний момент потрібним людям, аби отримати слухні... [2, с. 15]. Існує, на наш погляд, достатньо досліджень і публікацій – як іноземних, так і вітчизняних авторів – присвячених жанру і методу інтерв'ю (якщо говорити про дослідження у «прямій постановці», то це праця «Інтерв'ю» того ж М. Халера). Водночас, менш дослідженою є проблематика, що стосується такого різновиду інтерв'ю, як «прес-конференція», а саме особливостей роботи журналіста під час прес-конференції, основою, стрижнем якої є запитання і відповіді. В цьому відношенні, очевидно, слід відзначити дослідження Е. Фіхтеліуса «Десять заповідей журналістики» [3, с. 42], практичний посібник М. Недопитанського, М. Карася, В. Ільченко «Уроки з журналістської практики» [4, с. 17], влог від спеціальної кореспондентки ТСН Наталки Нагорної «Як правильно ставити питання на прес-конференції» [5]. Періодично роботу журналістів під час прес-конференцій (особливо після «гучних» прес-конференцій, якими найчастіше бувають подібні заходи за участі глав держав) аналізує в своїх публікаціях сайт групи видань Громадської організації «Детектор медіа».

Метою нашої розвідки є дослідити практику роботи журналістів під час найбільш «знакових» прес-конференцій кількох останніх років, насамперед з точки зору рівня журналістських запитань. Сподіваємося, публікація буде в нагоді журналістам-початківцям та студентам шкіл журналістики, які шукають відповіді на запитання, як бути більш ефективним на прес-конференції, як не наразитися на банальні, типові помилки.

Задля виконання поставлених завдань застосовано методи емпіричного дослідження, моніторингу та узагальнення.

Виклад основного матеріалу. Тисячоліттями, у різні епохи людина досліджувала, як запитувати таким чином, щоб бути зрозумілою, і, головне, щоб їй надали потрібну відповідь. Ще Дейл Карнегі казав: «Вам все розкажуть, головне вірно і вчасно про це запитати». Сократ вивів метод з діалогам та питаннями в окрему навичку для використання на дебатах. Тибетські ченці ведуть годинні діалоги, щоб відточувати свої вміння в дослідженні запитань. Майбутні дипломати, судді, журналісти проходять тренінги та курси, аби влучно ставити запитання [6].

Давній жарт «яке запитання, така і відповідь» – тільки частково жарт. М. Недопитанський розцінює запитання як своєрідний ключ до успіху інтерв'ю, а ефективність останнього, за ним, зале-

жити від змісту запитання. «Наскільки воно буде насиченим, промовистим і виразним, настільки й вагомою буде відповідь» [1]. На запитанні-відповіді ґрунтується й прес-конференція. І тут так само: чим досконаліше поставлено запитання, тим вагоміші підстави розраховувати на чітку й зрозумілу відповідь. У даному випадку досконалість вбирає в себе як продуманість і змістовність, так і його «зовнішні ознаки» – стислість (лаконічність) і виразність. Проте, пам'ятаємо, прес-конференція – інтерв'ю колективне, а це значить, що спікера (спікерів) журналісти розпитують, так би мовити, разом. І, відповідно, розпоряджатися тим, що скажуть спікери, зможуть усі учасники. «Адже коли хтось на прес-конференції ставить питання, то відповідь отримує не тільки він один – він змушений ділитися з нею з усіма присутніми» [7 с. 112]. Проте, досвідчені журналісти у випадку, коли спікер, скажімо, не є надто відомим, подекуди вчиняють по-іншому: не ставлять запитання при «широкому загалі», а роблять це пізніше, віч-на-віч зі спікером (або телефоном), досягаючи, таким чином, ексклюзивні відповіді.

Українська тележурналістка Наталка Нагорна прес-конференції, згідно її власному зізнанню, не любить, проте, називає її тією можливістю, «коли ми можемо поставити питання і гуртом отримати на них відповіді. Це колективна творчість часто буває, але це і індивідуальна робота журналіста» [5]. За нею, частина індивідуальної роботи – це те, що питання має бути підготовлене, і журналіст має чітко розуміти і знати, кому воно адресується. Також, на її думку, до індивідуальної роботи треба віднести і намагання на початку прес-конференції задати питання серед перших, тому що хтось може захотіти поставити таке саме питання, але поставити його гірше, але це вже буде не ваше запитання. Відповідь може бути не повною, поверховою, а коли ви поставите його вдруге, то почути можете й таке: «ми на це питання вже відповідали». Журналістка рекомендує уникати цього у такий спосіб: «ми кажемо, мій колега поставив питання, але ми не почули відповіді» [5]. На її переконання, треба допомагати своїм колегам, не боятися поділитися інформацією, оскільки журналіст, телекомпанія створюють не тільки власний випуск новин, не тільки свій сюжет, а інформаційний простір.

Проте, повторення журналістами практично одного й того самого запитання не завжди є свідченням виключно прояву журналістської солідарності. Розберемо характерний в цьому відношенні кейс на прикладі прес-конференції, що відбулася

у вересні 2022 року у Києві і була присвячена поверненню з російського полону захисників «Азовстали». Її тоді провели глава Офісу Президента України, керівники вітчизняних «силових» міністерств і відомств та надзвичайні і повноважні послы Великої Британії, США і Швеції в Україні. Так от, перші три запитання ставили представники українських провідних ЗМІ. Одне стосувалося Віктора Медведчука, «тому що цей кейс до кінця не розкритий, але цікавить, як росіяни взагалі почали просити про нього, хто вів безпосередньо переговори про Медведчука, де він зараз, і що з ним буде далі?». Друге – «теж питання по Медведчуку». Третє – «теж щодо Медведчука питання» (як пояснив журналіст, його більше цікавить власна думка «усіх, хто тут є: навіщо Путіну Медведчук?»). І тільки четверте і п'яте питання (від журналістки проекту Радіо Свобода «Настоящее время» і від журналіста BBC) стосувалися безпосередньо звільнених захисників: про умови, в яких вони перебуватимуть за кордоном згідно досягнутим сторонами домовленостям, і про те, як бійці на разі почуваються. Наведемо і такий, як на наш погляд, досить красномовний факт: коли за 5 хвилин до завершення прес-конференції ведуча запропонувала журналістам скористатися можливістю і поставити запитання послам та дружині звільненого з полону командира полку «Азов» Національної Гвардії України Дениса Прокопенка (воїн добре відомий по позивному «Редис») Катерині Прокопенко (жінка брала участь у прес-конференції дистанційно), жодних реакцій на це не сталося [8]. То ж, як бачимо, хоча більшість присутніх вітчизняних медіа і запитували практично про одне й те саме («для чого Путіну Медведчук», «де зараз Медведчук, хто про нього домовлявся»), все ж, подібне важко назвати взаємодопомогою або колективною працею; скоріше останнє – своєрідна демонстрація цінностей і пріоритетів якщо не даних ЗМІ в цілому (у разі, якщо «запитати про Медведчука» було редакційним завданням), то, принаймні, їхніх представників.

Досить поширеною в світі і в Україні практикою в організації і проведенні прес-конференцій є надання слова для запитання журналісту ведучим (модератором), або самим спікером. Відтак, подекуди в ситуації, коли збоку журналістів має місце «ліс рук», у організаторів з'являється можливість контролю над інформацією, ігнорування не бажаних представників ЗМІ, тобто, певної маніпуляції. На противагу подібному, повчальним нам видається шведський досвід, де парламентські журналісти вибороли для себе право не чекати на

надання слова збоку організаторів для запитання, а самостійно його брати. Щоправда, наразившись кілька разів на хаос під час таких «вільних» прес-конференцій, журналісти спільно напрацювали власні правила поведінки репортерів під час прес-конференції. «До її початку журналісти збираються і між собою домовляються про те, хто задасть перше питання. Ті кореспонденти, чії редакції висвітлюють хід прес-конференції в прямому ефірі, мають, звісно, отримати можливість поставити свої питання в першу чергу» [3]. Варто додати, що неформальна домовленість кореспондентів також передбачала, що той, хто ставить питання, має право, у разі необхідності, на додаткові два-три питання.

Почасти журналісти не мають змоги поставити власне запитання повторно, або щось уточнити. Очевидно, найбільш характерним тут буде приклад із щорічними прес-конференціями російського диктатора путіна і його словесними обмінами з відомим українським журналістом Романом Цимбалюком, до недавнього часу московським кореспондентом інформаційного агентства УНІАН, який щорічно запитував про війну в Україні з моменту її початку у 2014 році. Добре розуміючи, що формат цих прес-конференцій не дозволяє ставити додаткові запитання, і відповіді путіна залишаються беззаперечними, Цимбалюк, вибудувавши запитальну стратегію, практично щорічно ставив запитання у такий спосіб, що путін у відповідь казав речі, які фактично спростовували всю російську пропаганду, яка тривала протягом багатьох років. Разом з тим, за його ж зізнанням, журналісти «не повинні очікувати якусь конкуренцію між тим, хто запитує, та тим, хто відповідає. Він відповідає, як хоче. Ви не можете перемогти в цій суперечці» [9].

На прес-конференціях, що проводяться у Білому домі, не існує подібних обмежень, проте й тут з додатковими питаннями подекуди доходить навіть до скандалів, а особливо це мало місце за часів президентства Дональда Трампа. Так, восени 2018 року кореспондент CNN Джим Акоста кілька разів запитував у президента Трампа, чому той називає «вторгненням» караван мігрантів з Гондурасу, що прямує в бік американського кордону. Після словесної перепалки президент заявив: «Все, достатньо». Кореспондент, тим не менш, спробував поставити питання про ймовірне російське втручання у вибори в США. Трамп назвав це «фальшивкою», назвав Акосту «грубою, жакливою людиною», наказав журналісту віддати мікрофон. За колегу спробував було

заступитися кореспондент іншого телеканалу, який ставив питання наступним, на що президент відреагував: «Ви мені теж не дуже подобається». Зрештою, Акосту позбавили акредитації, мовляв, той «торкнувся руками інтерна» (яка виконувала команду «відібрати мікрофон»). У телекомпанії CNN тоді заявили, що акредитацію забрали через незручні питання, які журналіст ставив на прес-конференції, «неприйнятним» назвала рішення адміністрації президента щодо Акости Асоціація кореспондентів при Білому домі [10].

Вже класичною в теорії жанру інтерв'ю і в розвідках, які стосуються роботи журналіста під час прес-конференції, є рекомендація не ставити два запитання в одному, – через ризик так би мовити розпорошеності відповіді, через надання спікеру, таким чином, можливості відповісти на більш легке запитання тощо. Проте, як свідчить практика, від подібних помилок, від такої своєрідної спокуси не застраховані і журналісти провідних світових ЗМІ. До прикладу, у травні поточного року деякі з останніх написали, що президент України Володимир Зеленський під час саміту G7 в Хіросімі (Японія) заявив журналістам, що не впевнений, що Збройні сили контролюють знищений росіянами Бахмут. Пізніше прес-секретар Зеленського Сергій Никифоров пояснив, що Зеленський заперечив втрату Бахмута. Судячи з відео, запитання прозвучало таким чином: «Пане президенте, Бахмут все ще в руках України? Росіяни кажуть, що взяли Бахмут», на що Зеленський відповів: «Я думаю, ні». За поясненнями оточення Президента України, Зеленський говорив про те, що Бахмут втрачено в тому сенсі, що він повністю зруйнований [11]. Слова ж «думую, ні», додамо, могли стосуватися другої частини запитання, а саме: «Росіяни кажуть, що взяли Бахмут». Зауважимо також, у нас відсутні підстави вважати, що в даному випадку український президент обрав для відповіді «більш легке питання». Характерно, що й перше запитання (від телеканалу «Аль-Джазіра» (AL Jazeera) на «великій» прес-конференції за участі українського президента в рамках того ж саміту стосувалося «певної плутанини відносно коментарів про Бахмут» (фразу «думую, ні» Володимиром Зеленським було сказано журналістам за підсумками зустрічі із американським президентом Джо Байденом) [12].

Разом з тим, трапляються випадки, коли журналісти, отримавши в руки мікрофон, ставлять одразу навіть не два, а три запитання (або ж, принаймні, намагаються це робити, щоправда, до тих пір, поки у них цей мікрофон не «попросять»).

Причому, почасти – це «заготовка». Очевидно, в такому разі журналісти подібно вчиняють свідомо, оскільки вони не можуть не розуміти, що, ставлячи одразу три запитання, навряд чи можна розраховувати на відповіді.

Оскільки ми фактично повернулися до такого аспекту, як підготовка до прес-конференції, то варто наголосити й на важливості осмислення під час «домашньої роботи» заявленої теми, попереднього вивчення учасників анонсованого заходу. «Така робота неодмінно допоможе журналістові знайти якісь «родзинки». Зокрема, зіставлення заявленої теми з відомими вже нюансами проблеми дадуть репортеру виробити своє ставлення до неї, знайти свій ракурс, сформулювати нестандартне запитання, врешті набути своєрідної тематичної енергетики» [4].

Так само добре відомою є порада як від дослідників, так і від журналістів-практиків не ставити під час інтерв'ю або прес-конференцій так званих закритих запитань, позаяк відповідь на них, скоріше за все, буде односкладною (звісно, виключенням тут може бути ситуація, коли насправду мета журналіста – отримати у відповідь підтвердження чогось: «так» чи «ні»). Однак, як свідчить практика, подібне досі має місце, у тому числі й на прес-конференціях глав держав. «До прикладу, відповідаючи на питання австралійського журналіста про те, чи хотів би він, щоби посол Австралії повернувся в Україну, наш президент відповів «так» і додав, що обожнює питання, на які можна просто відповісти «так». Втім потім додав, що вдячний Австралії за підтримку і буде радий, якщо австралійський посол повернеться» [13]. Очевидно, що невдалими будуть і альтернативні,

або так звані навідні запитання. Додамо, що при всій важливості завчасної підготовки запитання, журналісту потрібно «відслідковувати» сказане спікером безпосередньо під час прес-конференції, з тим, щоб, у разі необхідності, поставити слушне запитання.

Висновки і пропозиції. Насправду, робота журналіста, пов'язана з його участю у прес-конференції, вбирає в себе й низку інших аспектів, окрім тих, що ми розглянули. Не кажучи вже про важливість культури мови, використання ввічливих і загальноприйнятих форм звертання. То ж, підсумовуючи, ми можемо констатувати, що прес-конференції як такі у професійному житті чи не кожного журналіста посідають достатньо значне місце. Прес-конференції й по сьогодні не втрачають свою роль і місце, з одного боку, як «інструмент» PR, а з іншого, – як джерело отримання інформації журналістами. Попри появу нових форматів проведення прес-конференцій, нагальними для журналістів залишаються навички і вміння роботи, насамперед, що стосуються формулювання і постановки запитань. Наведені у розвідці приклади й в цілому практика свідчать про те, що по формі прес-конференція є колективним інтерв'ю, тоді як по суті – далеко не завжди. Останнє переважною мірою залежить від самих журналістів, від того, наскільки вони є консолідованими.

Як правило, більш ефективних результатів досягають ті журналісти, які намагаються напрацьовувати запитальну якщо не стратегію, то, принаймні, тактику. Змістовні й нестандартні журналістські запитання – неодмінна передумова ефективного збору інформації, а зрештою й ефективності творчого продукту.

Список літератури:

1. Недопитанський М. І. Сучасна практика журналістського інтерв'ю: стратегія запитання. Електронна бібліотека. URL: <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1239> (дата звернення 22.05.23).
2. Халер М. Пошук і збір інформації: Навчальний посібник/ За загал. ред. В. Іванова та А. Коль. К.: Академія Української Преси, Центр Вільної Преси, 2006. 308 с.
3. Фіхтеліус Е. Десять заповідей журналістики. URL: <http://www.journ.bsu.by/elib/t-ch/118-fikhtelius-edesyat-zapovedej-zhurnalistiki-stokgolm-1999/file.html> (дата звернення 21.05.23).
4. Недопитанський М. І., Карась М. А., Ільченко В. І. Уроки з журналістської практики. Практичний посібник. К.: Україна молода, 2010. 120 с.
5. Журналістика очима ТСН: VLOGS від спеціальної кореспондентки Наталки Нагорної: Як правильно ставити питання на прес-конференції. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=fvTFvkhp79M> (дата звернення 19.05.23).
6. «Я просто спитати»: як ставити запитання, щоб отримати на них відповідь і як при цьому зберегти час, емоційний ресурс та продуктивність. Веб-сайт. MIND. URL: <https://mind.ua/openmind/20249568-ya-prosto-spitati-yak-staviti-zapitannya-shchob-otrimati-na-nih-vidpovid> (дата звернення 15.05.23).
7. Шнайдер В., Раєв П.-Й. Новий посібник з журналістики та онлайн-журналістики / Переклад з нім. В.Климченко; за загал. ред. В.Іванова. К.: Академія Української Преси, Центр Вільної Преси, 2014. 358 с.
8. Брифінг щодо повернення захисників України з російського полону / Єрмак, Буданов і Монастирський. 24 канал. URL: https://www.youtube.com/watch?v=gp0S7il_SDM (дата звернення 16.05.23).

9. Запитання про війну: український журналіст знову готується до щорічної прес-конференції Путіна. *Радіо Свобода*. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/28915744.html> (дата звернення 18.05.23).
10. Скандал у Білому домі: за що журналіста CNN позбавили акредитації? *BBC NEWS Україна*. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/news-46143543> (дата звернення 18.05.23).
11. ЗМІ написали, нібито Зеленський визнав втрату Бахмута. В ОП спростували. *Українська правда*. URL: <https://www.pravda.com.ua/news/2023/05/21/7403149/> (дата звернення 21.05.23).
12. Про стійкість наших військових, літаки F-16 і місію тренувань українських пілотів. *zelenskiy_official*. URL: https://instagram.com/zelenskiy_official?igshid=OGQ5ZDc2ODk2ZA== (дата звернення 25.05.23).
13. Як журналістка з Китаю отримала стрес. Найгостріші моменти прес-конференції Зеленського. *Главком*. URL: <https://glavcom.ua/country/politics/jak-zhurnalistka-z-kitaju-otrimala-stres-najhostrishi-momentipreskonferentsiji-zelenskoho--910774.html> (дата звернення 24.05.23).

Chubuk O. L. MEANINGFULNESS AND NON-STANDARD JOURNALISTIC QUESTION DURING A PRESS CONFERENCE AS A PREREQUISITES FOR EFFECTIVE COLLECTION OF INFORMATION AND A CREATIVE PRODUCT

For many journalists, press conferences are quite a significant part of their professional activities. During a press conference, a journalist makes a decision almost every time: what to ask, how to ask, when exactly to ask? The article examines practical cases that took place during a number of «significant» press conferences of recent times, the role and significance of the questioning strategy of media professionals is investigated.

It has been found that the theory of journalism refers to a press conference as a type of dialogic genre, endowing it the term “collective interview”, while in the theory of public relations, a press conference is one of the organizational events of the PR. The investigation established that the press conference is a collective action both in form and substance, but in fact it does not always become so.

The dependence of the success of the journalist’s questioning strategy on the content of his preparatory work, attentiveness directly during the press conference and the ability, if necessary, to quickly reformulate questions are proven on specific examples.

It has been established that recently there has been a tendency to move away from socially significant topics in favor of sensationalism, hype, traffic, including during press conferences. The article discusses the issue of social responsibility of media workers, especially in those cases when press conferences are held «live», as well as the importance of having an appropriate professional level, the importance of observing journalistic standards and ethical norms.

The article proves that meaningful and non-standard journalistic questions are the basis of effective information gathering and an important prerequisite for achieving the ultimate goal – preparation of quality journalistic material.

Key words: *journalist, interview, press conference, questions, answers.*